

3. szolgálat D csoport 2025 Úny HU

Kedves Fiatalok!

A szívem iránytűjét használom

A látszat mögé látok

Az eredethez vezető úton haladok

Az leszek, aki valójában vagyok.

A világot a káosz uralja, ezt állapítottuk meg az előző szolgálaton. Szó esett a forradalomról is, helyesebben a forradalmakról, fordulópontokról, amelyek a mi anyagi, dialektikus világunkban jelen vannak.

És gyakran feltettük magunknak a kérdést: "egészen konkrétan mit tehetünk a saját életünkben és abban a világban, amelyben élünk?"

Az élet elmúlik, igen... De van egy lényegi különbség aközött, hogy hagyjuk az életet elhaladni mellettünk vagy aktívan és éberén éljük azt. (1. szolgálat)

Ebben a szolgálatban az életünkben lehetségesen bekövetkező forradalom egy másik aspektusát szeretnénk megvizsgálni, amely lényeges különbséget jelent:

Mi, emberek "Isten gyermekei" vagyunk, teremő lények!

Tetteinkkel, még inkább szavainkkal – különösen pedig gondolatainkkal - megváltoztatjuk és alakítjuk a világot!

Kezdetnek idézzünk csak fel egy képet a múltból, amikor még lovaskocsikat, szekereket használtak a közlekedéshez, és hasonlítsuk össze mai életünkkel:

Képzeljünk el egy ilyen régi kocsit, amelyik áthalad előttünk. Olyat, amelynek hátulját bőrből készült tető fedi. A bakon elöl ül a kocsis, aki az utca színes forgatagán át kormányozza járművét. Egy kisvároson hajt keresztül, ahol mindenfelől piaci árusok hirdetik portékáikat, magukhoz intve a kocsist.

Aztán rögtön ott egy fogadó, amely hangulatos társasággal és egy finom sör mellett átbeszélte hírekkel, pletykákkal kecsegtet.

Hátrébb egy zsonglőr mutat be elképesztő trükköket, teljesen megbabonázva a körülötte álló nézőket.

Kocsisunk hosszan kígyózó sorok közt hajt egyik helyszíntől a másikig, egy-egy érdekesnek vagy fontosnak tűnő eseménynél akár lelassít vagy meg is áll.

Mi több, lovának is megvannak a maga igényei, ezért időnként egyszerűen el-elszalad egy zöld rétre vagy egy finom virágágyásig.

-

Ismerősnek tűnik? A Te életedben is ennyi érdekes és fontos dolog van? Itt egy érdekes poszt, amott a csevegés a barátokkal, a közös sportok és az esti hírek – csak le ne maradj! - Igen, eléggé elfoglaltak vagyunk... És az is teljesen logikus, hogy eljön az a **pont**, amikor a tested is jelzi, mire van szüksége, éhes leszel, alvásra van szükséged.

Na de térjünk vissza a mi kis kocsisunkhoz. Nézzünk rá közelebbről: Időről-időre valami mintha kizökkentené. Ilyenkor oldalra billenti fejét, és mintha figyelne valamire, ami látszólag mögötte van a kocsiiban. Nem látjuk, mi az, mert a kocsi hátulja és oldala teljesen zárt. De, mintha valaki ülne még ott. Az utasa az, aki időnként egészen halkán odasúg neki valamit: az úti célt. Megfigyelhetjük, hogy ilyenkor kocsisunk összehúzott szemmel megpróbál felismerni valamit a távolban, és már egyáltalán nem érdekli a körülötte zajló nyüzsgés. Egyszerűen elhajt a zsonglőrök és a tömeg mellett, anélkül, hogy szem elől tévesztené célját... De ez sem tart sokáig, mert a következő faluban újra megannyi érdekes dolog van...

Valószínűleg te is ismered ezt: biztosan vannak olyan pillanatok az életedben, amikor hirtelen megállsz, és azt kérdezed magadtól: "Mi folyik itt egyáltalán? És mi mit keresek én itt? Mi a célom?"

Örülj az ilyen pillanatoknak! Ezek azok a pillanatok, amikor ráébredsz, hogy az életednek van értelme és van célja, és hogy valami vezet téged, finoman mutatva a helyes irányt.

Ekkor dönthetsz úgy, hogy követed ezt a hangot, saját, belső megmondód, és talán észre is veszed, hogy most másképp cselekszel, mint ahogyan általában szoktál. Egyszerűen van benned egy belső bizonyosság, hogy most ez a helyes, ezt kell tenned.

A világ azonban hangos, színes és érdekes, és gyorsan elvonja a figyelmünket a befelé figyeléstől, visszaterelve minket a változatos nyüzsgésbe.

Azért választottuk ezt a múltbeli képet, mert olyan egyszerűnek és logikusnak tűnik. A mi jelenünk és a mai világ valahogy sokkal összetettebb, sokkal bonyolultabb. Az energiák összesűrűsödnek, rengeteg impulzus áraszt el minket mindenfelől

Kezdetben azt mondtuk, hogy ki akarjuk deríteni, mit tehetünk. Ehhez jó, ha megértjük, hogyan válhatott a mai világ olyanná, amilyen.

És pontosan mi is ez a világ?

Az előző szolgálaton azt hallottuk, hogy "az eredeti ember" (vagyis a térhez és időhöz még nem kötött ember) egy adott pillanattól kezdve szeretetét, és így a teremtő erejét is csak magára vetítette, a körülötte levők közül már senki mással nem törődve. A maga teremtette álmovilágban élt tehát, megfeledkezve isteni eredetéről.

De Isten szeretete mindent visszahív önmagához, ami elfordult tőle.

Mert semmi sem élhet vagy létezhet e szeretet nélkül. Ezért Nárcisz (a görög mitológiában az a gyönyörű ifjú, aki beleszeretett a saját tükörképébe) sem maradt magára, Isten szeretett gyermekének megmentésére azonnali terv született.

Így jött létre egy olyan világ, egy olyan rendszer, amelyben a bukott ember élhet és újra emlékezhet eredeti természetére. Ezért mindannyiunkban él és jelen van eredeti emberi lényünk egy maradványa.

Ez a **rózsabimbó**, amely szilárdan kapcsolódik az istenihez. Hasonlítható az utashoz, aki csendes pillanatokban megsúgja nekünk: "Térj haza, embergyermek".

De ezt a sorsot nem csupán egy ember élte meg, hanem egy egész élethulám.

Együtt vagyunk ezen a világon, hogy egy utat járjunk.

A hasonló vonzza a hasonlót.

Közösségekben élünk, csoportokat alkotunk, és általában olyanokkal jövünk össze, akik hasonlóan gondolkodnak vagy példaképek számunkra. Szükségünk van embertársainkra. Olyanok számunkra, mint a tükrök, amelyekben fel- és megismerhetjük önmagunkat, és ezzel nagy segítségünkre vannak. Ugyanakkor csoportokat alkotva sokkal többet tudunk elérni, mint egymagunkban.

Nemcsak a környezetünket változtatjuk meg, hanem egymásra is hatással vagyunk.

Tehát a világ, amelyben élünk, csak egy kis, különálló része a nagy egésznek?

Fogadjuk el azt a gondolatot, hogy egy álmovilágban, vagy inkább álomsíkban élünk. Ennek mentén térjünk vissza a kezdetben feltett kérdéshez: Hogyan találhatunk vissza, és hogyan tehetjük lehetővé utasunknak, rózsabimbónknak, hogy erről az álomsíkról visszatérhessünk az isteni szeretettel való egységbe?

Mindenekelőtt fel kell ismernünk , hogy amit itt álomsíknak vagy "álomtérnek" nevezünk, az egy olyan életterület, vagy inkább munkaterület, ahol lehetőségünk van úgy fejlődnünk, hogy az istenihez visszavezető utat járjuk.

Az emberek többségében van egy ősi vágyakozás. Egyfajta vágy, törekvés valami jobbra, valami tökéletesre...

És a legtöbb ember ezt a vágyat evilági dolgokkal próbálja kielégíteni, csak hogy egy ponton rájöjjen, a vágyakozás nem szűnik.

A bevezetőben azt mondtuk, teremtető lények vagyunk. Tehát megteremthetjük vagy megváltoztathatjuk álmvilágunkat... Most már el tudjátok képzelni, milyen hatalmas a körülöttünk lévő gondolatfelhő száma. Emiatt sokan el is veszítették a tájékozódásukat, és vagy a hasonlóan gondolkodó emberek társaság keresik, vagy egyszerűen csak a megmondó influenszereket követnek és tőlük várnak inspirációt, útmutatást.

A legtöbb emberben közös, hogy teljes figyelmüket álmvilágukra fordítják! Minden kreatív energiájukat ennek felépítésébe csatornázzák.

És mi is ezt tesszük! Életünk minden pillanatában minden cselekedetünk, minden szavunk és minden gondolatunk teremt.

DE: Mi dönthetünk arról, hogyan használjuk az energiánkat, MIT építünk vele.

És ez a válasz arra a kérdésünkre, hogy hogyan állíthatjuk helyre a kapcsolatunkat eredeti életünkkel innen az álmvilágunkból. Bármibe is fektetjük az energiánkat itt, ebben a dialektikában, az az adott szinthez kötött marad. Más szóval, minden, amit itt, az idő és tér által behatárolt anyagi világban építünk, az itt van és itt is marad. Ez nem rossz dolog, hanem szükséges, mert itt élünk ebben a "munkaterületben", és jól tesszük, ha megfelelően karbantartjuk.

Lényeges azonban tudnunk, hogy van itt még valami más is. Tudnunk kell arról, hogy eredendő szükségleteink, ősi vágyakozásunk nem ezen a síkon, nem ebben az álomban elégíthető ki, hanem a valóságból, magából az isteni térből jön.

Kedves D csoportos barátaim !

Tehetünk valamit tehát, valami igazán nagyot: ha kicsit megállunk, megnyugszunk, eltávolodunk ettől a világtól, amely mindig hangos szóval próbálja mutatni nekünk az utat, és a saját belsők felé irányulunk.

Hol akarunk valójában lenni, mi az igazi célunk?

Ha feltesszük magunknak ezt a kérdést nagyobb teret adunk "a bennünk lévő másoknak", utastársunknak. Ha tudunk rá figyelni, akkor a szívünkben lévő **rózsa**, a belső befolyásoló erő nagy segítségünkre lehet. Ekkor megtanulhatjuk tőle, hogyan élhetünk ebben a világban anélkül, hogy elveszítenénk benne önmagunkat.

Isten szeretete mindent áthat, ez a világegyetem törvénye. És ha egy lépést teszel a gnózis felé, akkor az két lépést jön feléd. Tele szeretettel és tárt karokkal.

~~Határozzuk el, hogy teljes odaadással és szívünk legmélyéről vigyázunk gondolatainkra, hogy teret adjunk az isteni szeretetnek a szívünkben, és engedjük, hogy vezessen minket – így válva korunk igaz megmondóivá.~~

Döntsük el teljes odaadással és a szívünk legmélyéből, hogy figyelünk a gondolatainkra, hogy helyet adjunk az isteni szeretetnek, hogy hagyjuk magunkat általa vezetni, és így váljunk korunk igazi befolyásolóivá.

Hátrébb lépek, és hallgatok a szívemre.

Bízom a nagy tervben

és hagyom, hogy az isteni szeretet vezessen.

Ámen.